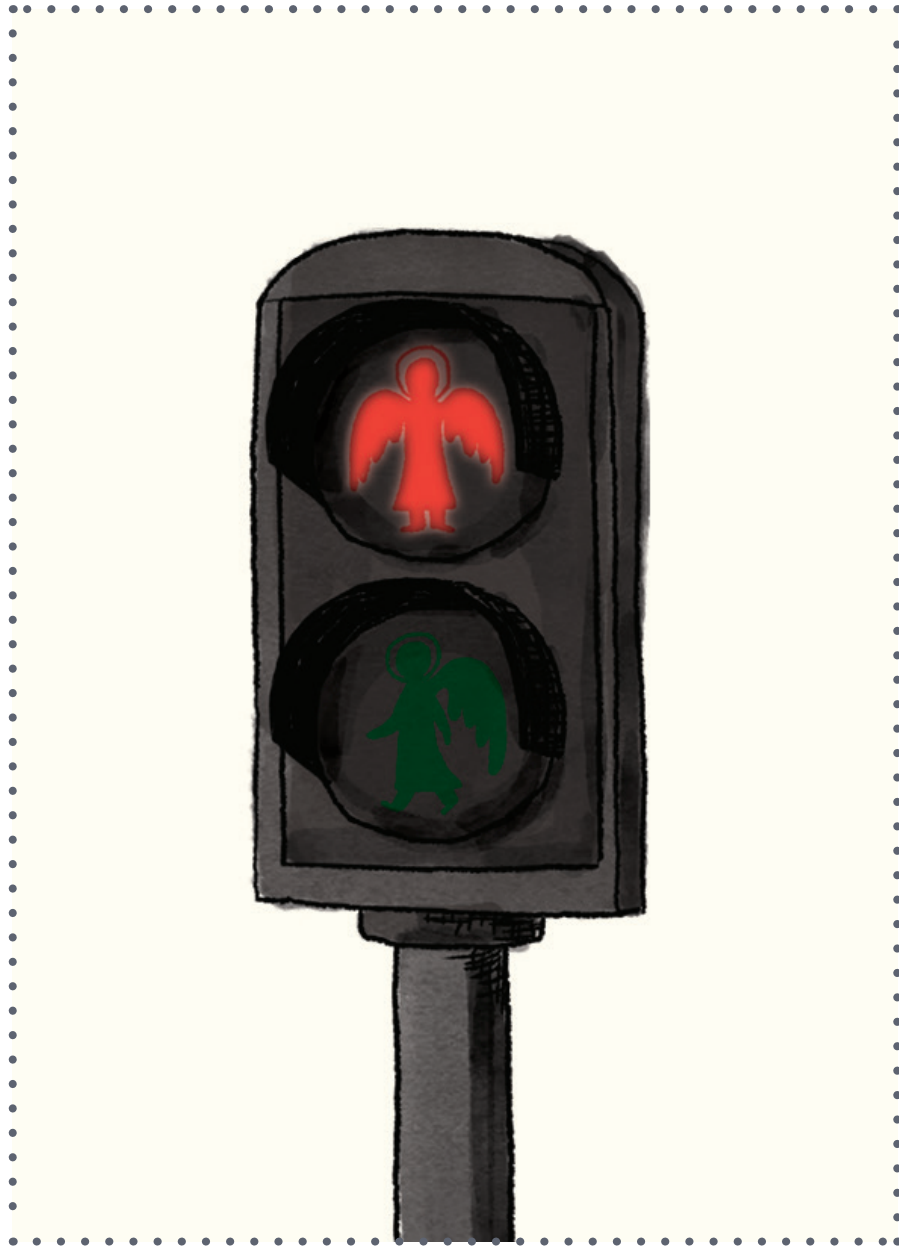

Onsdag den 15. december

"Så er det op og i gang, I to. Vi har meget, vi skal nå i dag."

Farfar står for enden af Svantes seng og kilder ham let under tæerne, der stikker ud fra dynen. "Vi skal have sat alle møblerne ind i jeres hus. Og det skal I være med til, så vi får stillet dem rigtigt."

"Okay," siger Selma i et stort gab.

Hun sætter sig langsomt op i sengen og strækker sig.

"Nu går jeg ned og laver en stor kande kaffe, som vi kan tage med over i huset. Så kan I hoppe i noget tøj imens."

Farfar går småynnende ned ad trappen.

"Vi glemte æsken," siger Svante, da de sidder i bilen og er på vej hen til det nye hus.

"Så må vi åbne den i eftermiddag, når vi kommer tilbage," siger farfar.

"Flyttebilen med jeres ting kommer om en halv time, og vi skal være klar til at tage imod."

Kort tid efter de har parkeret bilen i indkørslen, kommer en stor flyttebil kørende op ad vejen. Det er alle møblerne fra deres hus i Grønland, der er blevet sendt med en stor container til Danmark. Selma og Svante glæder sig til at se deres ting igen.

"Farfar? Må jeg gerne spille på min PlayStation, når vi er færdige med at pakke ud?" spørger Svante.

Farfar nikker og roder Svante i håret. "Selvfølgelig må du det."

Pludselig, mens lastbilen er ved at bakke på plads, ringer farfars telefon.

"Ja, hallo. Det er Mogens her," siger han.

Selma og Svante kan se, at hans ansigt bliver alvorligt.

"Ja, det er rigtigt. Mine børnebørn fandt den oppe ved kirken."

Nu lytter Selma og Svante for alvor efter.

Selma har det som om, hun har fået en knude nede i maven.

Svante ser spørgende på hende.

"Tror du, at det er om Quitsuk?"

Selma nikker og kan mærke, at hun næsten skal græde.

"Jamen, de kan da ikke bare tage hende fra os. Og slet ikke killingerne. Kan de vel, Selma?" Svante ser på sin søster, der tager hans hånd.

"Hmm," brummer farfar. "Ja, det lyder jo godt nok som Quitsuk. I eftermiddag siger du? Ja, det passer fint. Vi kan være hjemme ved firetiden, så kan du komme og kigge på hende der."

Farfar siger farvel og putter telefonen i brystlommen. Han ser på Selma og Svante, der begge har tårer i øjnene.

"Sikke noget," siger han så og klør sig i skægget.

"Jeg kan se, at I hørte det meste."

Farfar giver dem et kram.

"Der kommer en dame i eftermiddag. Hun tror, at Quitsuk er hendes kat. Det er jeg ked af, unger."

"Men hun er min kat," næsten råber Svante. "Jeg passer på hende og hendes killinger. Hun kan rigtig godt li' mig!"

Farfar sætter sig på hug foran Svante.

"Det ved jeg. Du og Selma har simpelthen været så gode til at passe Quitsuk. Det føles, som om hun allerede er en del af vores familie."

Selma snøfter.

"Men kan vi ikke bare beholde hende så?"

Farfar ær hende over håret.

"Der er jo en dame, der holder af Quitsuk, lige så meget som vi gør. Hun er så glad, fordi I måske har fundet hendes kat."

Selma ved godt at farfar har ret, men hun synes alligevel, at det føles så uretfærdigt.

Efter at være blevet trøstet lidt af farfar, går de i gang med udpakningen, men humøret er skiftet. Selma og Svante tænker på Quitsuk og på hendes killinger og på, at de måske skal sige farvel til dem allerede i eftermiddag.

Da de er næsten færdige med at pakke de kasser ud, som hører til på deres værelser, banker det på døren. Farfar åbner døren, og udenfor står Mille og hendes mor.

“Hej! Mille skal til lægen i dag, så hun er hjemme fra skole. Og da vi så flyttebilen, tænkte vi, at vi bare lige ville kigge ind og sige velkommen til vejen.”

Milles mor rækker en dåse med hjemmelavet konfekt frem.

“Så er der lidt sødt til arbejdet,” siger hun smilende.

“Det er virkelig pænt af jer,” siger farfar og tager imod konfektdåsen.

“Hej Selma,” siger Mille. “Må jeg se dit nye værelse?”

Det må hun gerne.

“Hvor ser det fedt ud med blå vægge,” siger Mille og ser sig begejstret omkring.

Selma trækker bare på skulderen, men siger alligevel: “Tak!”

Mille kan se, at Selma ikke er, som hun har været de andre gange, de har mødtes.

“Er du ked af det?”

Selma nikker.

“Der kommer en dame og henter Quitsuk og killingerne i dag.”

“Neeeeej, det må hun da ikke,” siger Mille og lægger armen rundt om Selma.

Sådan står de, da Milles mor stikker hovedet ind på værelset.

“Så Mille! Nu skal vi afsted til lægen.”

“Må jeg godt komme ned til Selma i eftermiddag.

Hun er ked af det, fordi en dum dame vil hente deres kat og alle hendes killinger?”

“Har du lyst til det, Selma?” spørger Milles mor.

Selma nikker.

“Så kommer vi forbi præstegården i eftermiddag.”

Mille og hendes mor siger farvel og god arbejdslyst til farfar, Selma og Svante. Men hverken Svante eller Selma synes, der er noget, der er godt lige nu.

Da klokken er lidt i fire, ringer det på døren til farmor og farfars hus. Udenfor står en dame i en stor dynejakke.

Hun smiler over hele hovedet og siger:

“Hej, det er mig, der skal se, om I har fundet min Fnuggi. Det håber jeg sådan, for jeg savner hende.”
“Kom indenfor,” siger farfar og åbner døren for damen.

Han viser hende hen til kassen, hvor Quitsuk og killingerne ligger. Selma og Svante sidder på hver sin side, og Svante aer Quitsuk på hovedet.

Damen i dynejakken kigger ned på Quitsuk.

“Hmm. Jeg er ikke helt sikker,” siger hun så.

“Jeg synes, der er noget lidt anderledes ved den. Tror I, vi kan tage den ud af kassen, så jeg lige kan se den helt.”

Farfar tager Quitsuk op af kassen og rækker hende til damen.

“Du ligner godt nok Fnuggi, men jeg skal lige se din mave.”

Damen holder Quitsuk, så hun kan se den på maven. Selma og Svante følger spændt med.

“Fnuggi har tre hvide pletter på maven. Det er derfor, at hun hedder Fnuggi. De ligner nemlig snefnug.”

Damen kigger grundigt på kattens mave. Så ryster hun på hovedet.

“Jeg ville ønske, at det her var min Fnuggi, men det er det altså ikke.”

Selma og Svante har svært ved at skjule, hvor lettede og glade de er. De kan nemlig godt se, at damen ser trist ud, da hun sætter Quitsuk tilbage i kassen.

Da de skal sige farvel, siger Selma:

“Jeg håber, altså virkelig, at du finder Fnuggi. Jeg skal i alt fald nok kigge efter hende.”

Næsten inden damen er gået ud ad døren, hopper Svante rundt i stuen og råber:

“Quitsuk kan blive! Quitsuk kan blive!”

Han råber stadig, da farmor kommer ind ad døren.

“Hvad sker der?” spørger hun.

Og så fortæller Selma og Svante, hvordan de troede, at de skulle sige farvel til Quitsuk og hendes killinger. Heldigvis var det ikke damens kat.

Farmor ser mere forvirret ud nu, end da hun spurgte. Heldigvis kommer farfar hende til undsætning.

"Kom og få dig en kop kaffe, så forklarer jeg dig, hvad der er sket."

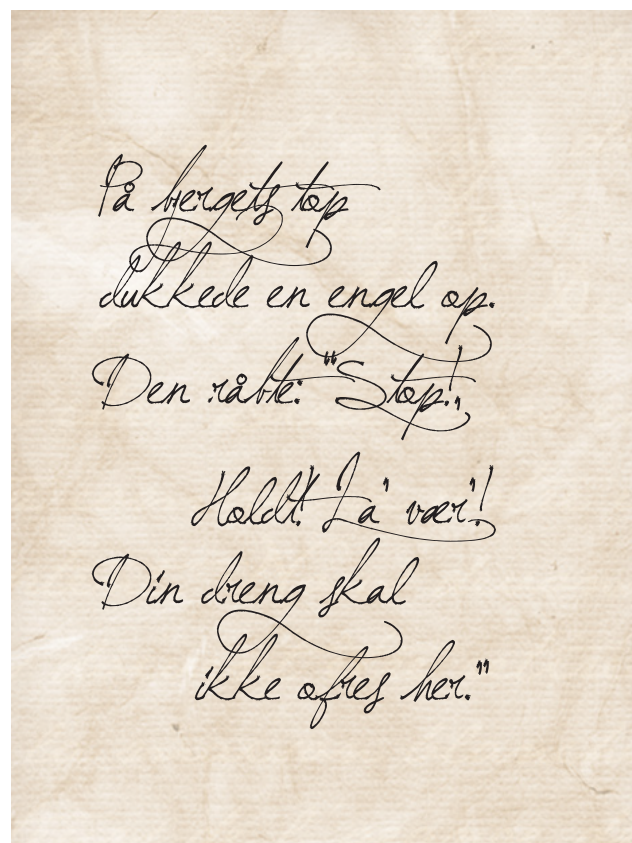
Han smiler og ser på Selma og Svante. Så kommer han pludselig i tanke om noget.

"Havde I egentlig ikke en æske, som I skulle åbne?"

De har glemt alt om æsken i dag, men Svante skynder sig hen til bunken i vindueskarmen, der næsten ikke er en bunke mere. Han finder den med nr. 15 på og åbner den.

"Hvad står der?" spørger Selma nysgerrigt hende fra bordet.

Svante rækker sedlen til Selma, som læser op:

"Hvad betyder ofres?" spørger Svante.

"Det betyder at give en gave til en gud," svarer farmor og fortsætter.

"Man har ofret mange forskellige ting til forskellige guder. Nogle har ofret mad og smykker.

Andre har slået dyr og mennesker ihjel som en offergave til guderne."

Svante ser på Selma.

"Har du hørt det, Selma? Der er nogen, der har ofret mennesker til guderne."

Selma lytter ikke rigtig efter. Hun tænker, så det knager. Hun synes, at der er noget med englen, der siger stop, som hun kender.

"Farmor? Er der ikke en historie i Bibelen om en far, der skal slå sin søn ihjel?"

Svante ser forskrækket først på Selma, så på farmor. Farmor nikker.

"Det er der. Faren hedder Abraham, og i Bibelen sætter Gud ham på en prøve."

"Hvorfor det?" afbryder Svante.

Farmor tænker sig lidt om.

"For at se, hvor meget Abraham stoler på Gud."

"Så Gud vil have, at Abraham skal slå sin dreng ihjel? Bare fordi han synes det?"

Svante ryster på hovedet og ruller med øjnene. "Det lyder virkelig ondt."

Farmor smiler.

"Det kan du have ret i, Svante. Men historien er i alt fald sådan, at Abraham gerne vil vise Gud, hvor meget han stolede på ham. Derfor tog han sin søn Isak med op på et bjerg.

Da Isak lå bundet og Abraham stod med en kniv i hånden klar til at dræbe sin søn, dukkede en engel op. Den råbte "STOP!"

"Nice engel," siger Svante.

"Ja," siger farmor. "Men englen kom kun, fordi Gud havde sendt den."

Nu ser Svante for alvor forvirret ud.

"Så Gud siger, at Abraham skal dræbe sin søn? Gør ham virkelig bange og ked af det. Og så ombestemmer han sig bare til sidst. Hvor er Gud MEGA streng!"

Farmor nikker.

"Det er også en af de historier i Bibelen, som jeg synes er svært at forstå, Svante. Det må have været så svært for Abraham at skulle dræbe sin søn. Og han må have været utrolig lettet, da englen råbte stop."

Farmor rejser sig og går hen til Quitsuk. Hun sætter sig på hug og ær katten.

"Det er en stor gave at få lov at beholde det, som man troede, man skulle miste, ikke Quitsuk?" Katten spinder til svar og slikker sin pote.

Farmor kigger op fra katten.
"Ved I, hvad han ofrede i stedet?"
De ryster på hovedet.
"En vædder," siger farmor.
"Mæææh," brøger farfar og bruger to af sine fingre til at stange efter Svante. "Mæææh."
Svante griner, og snart fiser de to rundt i køkkenet.

Da farfar og Svante er færdige med at fjolle, sætter de sig ved bordet igen.
"Hvad for en engel vil du lave i dag," spørger Selma.
Svante trækker forpustet på skuldrene.
"Det ved jeg ikke. Hvordan ser en stop-engel ud?"
"En stop-engel?" siger Selma.
"Måske som et lyssignal. I stedet for grøn og rød mand, kunne det være grøn engel og rød engel. Sådan en vil jeg lave. Jeg tror, jeg skal bruge en tom mælkekarton."
"Jeg vil hellere lave et stop-skilt med vinger," siger Svante.

Farmor hjælper med at finde det, som de skal bruge til deres stop-engle. Kort efter ringer det på døren.
"Det er Mille," siger Selma og går ud for at lukke døren op.
"Hej!" siger Mille. "Har damen været her?"
"Ja! Og det var slet ikke hendes kat," siger Selma og smiler stort.
Mille kan se, at Selmas humør er meget bedre nu.
"Kom med ind og se killingerne. Svante har givet dem navne."

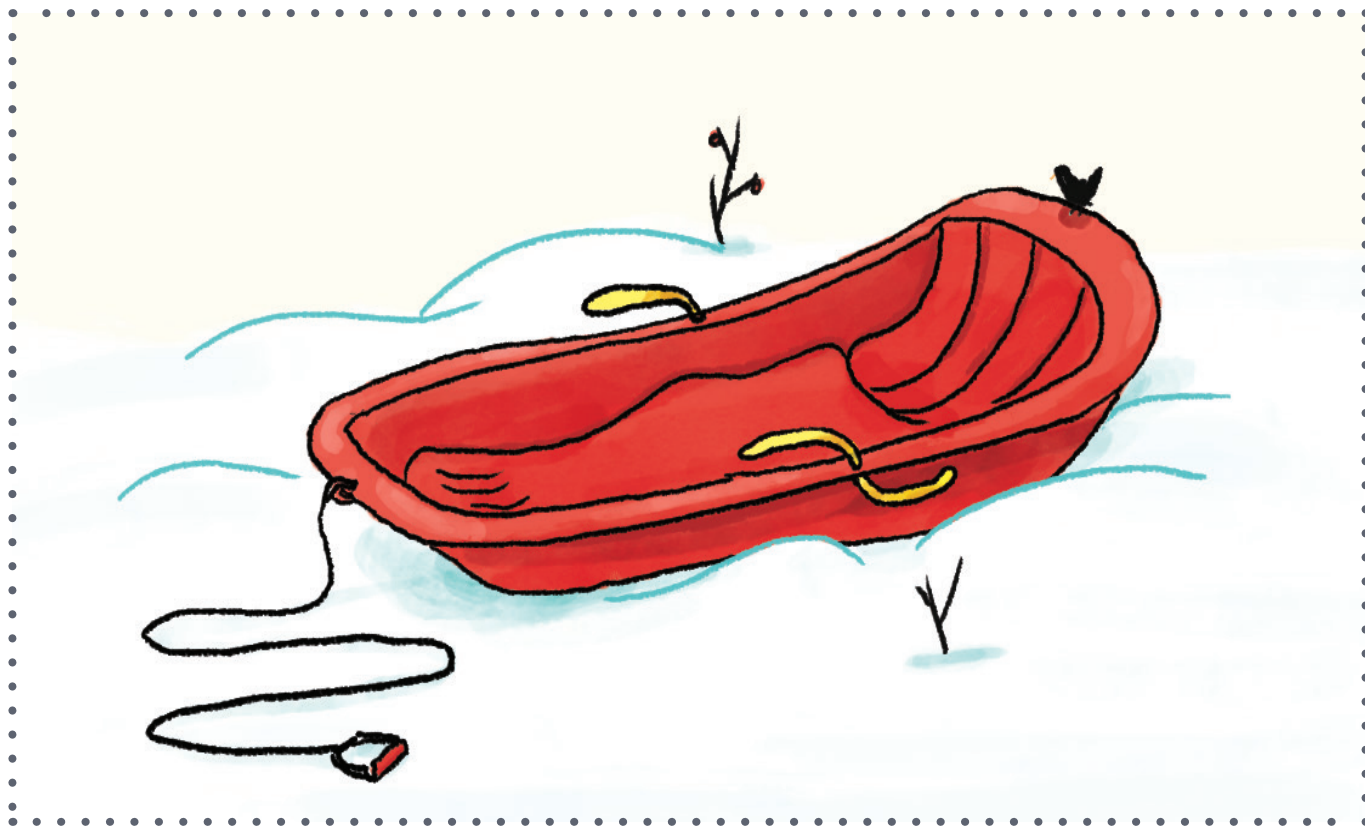
Mille er lige ved at falde i svime, da hun ser de fire små, bløde killinger. Quitsuk er hoppet ud af kassen for at få noget at spise, og killingerne ser ud som om, de sover hulter til bulter oven i hinanden.
"Nåeee! Hvor er de søde," siger hun. "Må jeg tage en af dem op?"
I det samme løfter en af de grå killinger hovedet lidt. Den er vågen og piver.
"Tag den bare op," siger Selma.

Mille sidder lige så stille med killingen i hånden, da Svante siger:
"Det er Gabriel. Eller måske er det Rafael? Det ved jeg ikke helt. Vil du have den? Vi skal nemlig kun beholde Uriel og Mikael," siger han og peger på den sorte og den røde killing."

"Rolig nu, Svante," siger farfar. "Vi skal lige have dine forældre med på den."
Svante trækker bare på skulderen og gentager sit spørgsmål:
"Vil du have den?"
Mille nikker.
"Jeg kan godt lide navnet Gabriel. Er det en han?"
"Aner det ikke," siger Svante og trækker på skulderen.
"Men hvis det er en pige, kan du bare kalde den Gabriella."
Mille smiler og nikker.
"Men jeg må hellere lige spørge min mor først."
"Det er nok en god idé," siger farmor.
"Den skal bo hos sin mor 11 uger mere, så der er god tid til at spørge. Og du er altid velkommen til at komme forbi og hilse på den og de andre killinger."

Torsdag den 16. december

Svante ligger i sengen og ser sneen, der lander på vinduet. Udenfor falder store tunge snefnug fra himlen. Det er stadig mørkt, men sneen lyser op. Han kan ikke sove længere, men putter sig ned under dynen og synes, det er dejligt at ligge der i varmen og se sneen på ruden. Det er, ligesom om snefnuggene danser.

Sneen får ham til at tænke på Grønland. Han har boet der sammen med sin familie det meste af sit liv. Og nu er det slut. Han kommer til at savne naturen og sneen.

Det er første gang, at han ser sne i Danmark. Og så endda dagen før, mor og far kommer til Danmark.

Svante glæder sig til, at de skal være sammen igen. Og om et par dage, skal de alle sammen sove i det nye hus.

"Hvad laver du?" spørger Selma fra sin seng.

"Ser på sneen."

"Sner det? Jeg har aldrig set sne i Danmark før," siger hun

"Må jeg komme over i din seng? Jeg kan ikke se sneen herfra."

"Ja," svarer Svante og løfter op i sin dyne. Selma skynder sig over til ham og putter sig.

"Savner du også sneen," spørger Svante så.

"Ja," svarer Selma. "Og mine venner. Og naturen. Og alt i Grønland."

"Tror du nogensinde, vi kommer tilbage?" spørger Svante stille.

"Det håber jeg."

Farmor banker på døren.

"Er I vågne?" spørger hun og lukker døren op.

"Hvor ser det hyggeligt ud. Hvad laver I?"

"Ser på sne," siger Svante.

"Det er også fint, med de store tunge fnug, der falder udenfor."

Farmor står nu henne ved vinduet og ser ud på sneen og lyset, der stille bryder frem.

"Faktisk var det sneen, jeg ville tale med jer om. For hvis det bliver ved med at sne, så kan I tage ned på kølkebakken."

Hun vender sig og ser på dem.

"Vi har et par bobslæder stående i skuret, og jeg tror, at I kan få hele bakken for jer selv, hvis I tager derned, mens de andre børn er i skole."

Det vil Selma og Svante gerne, så de hopper ud af sengen og går nedenunder for at spise morgenmad. De kan høre, farfar pusler rundt.

Da de kommer ind i køkkenet, udbryder farfar:

"Så for pokker!"

Han står med sin telefon i hånden og ser bekymret på den.

"Jeg kan se, at det trækker op til snestorm i Grønland. Det er ikke så godt."

"Hvorfor er det ikke godt," spørger Svante søvnigt. "Sne er da godt."

"Ja, hvis man skal ud og lege i det," siger farfar.

"Men det er skidt, hvis man skal flyve."

"Kommer mor og far så ikke til Danmark i morgen?" spørger Svante pludselig ærgerlig over sneen.

"Lad os nu se," siger farfar.

"Spis I jeres morgenmad og tag noget varmt tøj på. Så følger jeg jer ned til kølkebakken. Den er lige hernede bagved."

"Må jeg drysse vaniljekranse på min mad?" spørger Svante.

"Ja, gør du bare det," siger farfar og er igen optaget af at tjekke sin telefon.

Han undersøger alle vejrudsigter på nettet, der siger noget om vejret i Grønland.

Selma fniser. Hun tror ikke, at farfar har hørt, hvad Svante spurgte om. Og nu guffer han en portion yoghurt med vaniljekranse-drys i sig.

Efter morgenmaden gør de klar til at tage på kølkebakken. Da de næsten har fået al overtøjet på, kommer Svante i tanke om dagens æske. Selma, der ikke har taget sine vinterstøvler på endnu, henter den i vindueskarmen.

Da hun åbner æsken, bliver hun overrasket. "Hvad står der på sedlen?" spørger Svante nysgerrigt, mens han trækker elefanthuen ned over hovedet. "Ikke noget," svarer Selma og undersøger æsken grundigt. "Der er ikke nogen seddel."

Svante kæmper med at finde hullet i elefanthuen, og da han endelig får vendt den rigtigt, ser han undrende på Selma.

"Hvad mener du med, at der ikke er en seddel?"

Der er da altid en seddel."

Selma ryster på hovedet og tager æskens indhold op og rækker det til Svante.

Det er en hvid fjer.

Svante vender og drejer den.

"En fjer? Hvad skal vi med den?"

Selma er lige så forvirret som Svante. De plejer jo at få hjælp fra gåderne på sedlen. Hun ved simpelthen ikke, hvordan de skal finde ud af, hvad den fjer betyder.

"Skal vi ikke lade den ligge her i æsken?" spørger hun.

"Måske kan vi finde ud af, hvad fjeren betyder, når vi har været ude at kølle."

"Det tror jeg nok ikke, du skal regne med," siger Svante tørt.

Han tager sine vanter og går ud på gårdspladsen. Selma hopper i sine støvler og følger efter. Selvom hun ikke er meget for at indrømme det, så er hun bange for, at Svante har ret. Den bliver ikke nem at regne ud.

Sneen daler hele formiddagen. Svante og Selma kører ned af køllebakken igen og igen. Helt som farmor sagde, så har de bakken for sig selv.

"Hva' så I to, kan I holde varmen?"

Farfar er på vej ned af bakken med en kurv i hånden.

"Jeg har varm kakao med til jer. Jeg ville også have taget nogle vaniljekranse med, men der var mærkeligt nok ikke nogen tilbage i dåsen." Han blinker til Svante, som ser helt uskyldig ud.

De sætter sig på bobslæderne og drikker af den varme kakao.

"Sikke megen sne," der er faldet siger farfar og kigger ud over landskabet.

"Jeg bliver helt fristet til at lave en sneengel."

"Hvad er en sneengel?" Svante ser undrende på sin farfar.

"Ved du ikke det? Og du har endda boet i Grønland i så mange år omgivet af sne."

Farfar stiller sit krus med kakao fra sig og lægger sig på ryggen. Han basker med arme og ben og laver en figur i sneen.

"Hvordan er det der en engel?" spørger Svante.

Farfar rejser sig op.

"Se godt efter Svante, så kan du se det."

"Ahhh! Det der er englens vinger, og det er englens kjole."

Selma peger på farfars figur i sneen.

"Nemlig. Du er kvik, Selma," siger farfar glad.

"Nu forstår jeg det!"

Svante ser ud som om, nogen har tændt en lyspære oven på hans hoved.

"Ja, den er jo sådan set ret enkel," siger farfar og kigger på sin sneengel.

"Fjeren i æsken!" Svante ser på Selma.

"Det er noget med englens vinger."

"Nåe ja," svarer Selma. "De har jo vinger. Og på vinger er der fjer."

"Mjae," siger farfar så. "Har de nu også det? Altså vinger."

Svante ser undrende på farfar. Så siger han:

"Det spørger vi farmor om, når vi kommer hjem."

Han samler sin bobslæde op og begynder at gå.

"Hvor skal du hen?" spørger farfar.

"Hjem til farmor! Jeg er også sulten nu."

Farfar pakker kopper og termokande i kurven, og Selma tager sin bobslæde. Sammen begynder de at traske gennem sneen hjem til præstegården.

"Har du fundet ud af noget mere med vejret i Grønland?"

Selma ser bekymret op på farfar.

"Det ser desværre ikke godt ud. De har varslet storm over Kangerlussuaq, hvor jeres forældre skal mellemlande."

"Kommer de så ikke hjem i morgen?" spørger

Selma uroligt.

"Jeg ved det ikke. Jeg har skrevet til jeres far, så må vi se, hvad han svarer, når han lige har fået øjne. Klokken er jo ikke så meget i Grønland, som den er her."

Resten af turen hjem er de helt stille.
De tænker begge to på, om mor og far kan komme hjem i morgen. Selma håber det. Hun har glædet sig Så meget til at se sine forældre igen.

“Farmor!” råber Svante ude fra bryggerset.
“Har engle vinger? Eller har de ikke?”
“Hej Svante, har I haft en god kølketur?” siger farmor til Svante, der bakser med at komme ud af vintertøjet og samtidig vil vide, om engle har vinger.
“JAAAA!”
Han får endelig de drilske overtrøksbukser af.
“Har de? Eller hvad?”
“Vinger? Nogle engle har, og andre har ikke. Hvis du lige hænger dit våde tøj på plads og kommer ud i køkkenet, så kan vi snakke mere om englevinger, når farfar og Selma også er kommet hjem.”
“De er lige udenfor,” siger Svante og hænger det våde tøj op.
“Jeg er smadder sulten.”
“Det tænkte jeg nok, at I ville være. Jeg har smurt et fad med forskellige rugbrødsmadder til jer. Det står i køleskabet. Kan du ikke sætte det frem og dække bord, mens farfar og Selma kommer ud af tøjet?”
Svante nikker og går ind i køkkenet.

Da Selma og farfar også er kommet ud af tøjet, sidder de alle fire rundt om spisebordet.
“Endelig! I er vildt langsomme,” siger Svante utålmodigt. “Hvad er der så med de vinger?”
Han ser spørgende på farmor, mens han propper en leverpostejsmad i munden.

“Det er sådan, at der faktisk står meget lidt i Bibelen om, at engle skulle have vinger.”
Selma rynker øjenbrynene.
“Men dem, der holdt vagt foran Paradiset, de havde da masser af vinger.”

Farmor nikker.
“Ja, det er rigtigt nok. Keruberne og seraferne, de har vinger. Men de andre engle, dem står der faktisk ikke så meget om. I en af Bibelens historier kommer Gud på besøg hos Abraham. Ham faren, der næsten slog sin dreng ihjel. Kan I huske ham?”
Selma og Svante nikker.

“I historien har Gud to engle med, og det eneste, der står, er, at de ligner helt almindelige mennesker.”
“Mennesker!?” Svante ser forbløffet på sin farmor.
“Mener du det? Nul vinger? Seriøst?”

Selma kan næsten ikke lade være at grine højt ad sin lillebror. Svante peger på snoren inde i stuen.
“Men hvad så med alt det, vi har lavet? Er det bare fup og fiduser?”

Farmor ryster på hovedet.
“Nej, det synes jeg ikke, det er.”
“Men,” Svante skal lige til at fortsætte, men så afbryder Selma ham.
“Hvis vingerne ikke er med i de historier, som der står i Bibelen, hvor kommer de så fra?”
“Ja, det er et godt spørgsmål, Selma.”
Farmor tager en slurk af sit glas, inden hun fortsætter.
“Måske hænger det sammen med, at man gerne ville forklare, hvordan englene kunne komme fra Gud oppe i himlen og ned til jorden.”

Farfar har lavet en kande kaffe og fyldt kagedåsen med de nye småkager, som farmor lige har købt. Han rækker den frem mod Svante.
“Her! Tag et par stykker. Du ligner en, der har brug for noget at styrke dig på.”
Svante tager en håndfuld småkager op af dåsen. Farfar blinker til ham.
Da Svante har spist de første fire, siger han: “Det er altså smart med vinger. For så kan man komme alle steder hen. Jeg gad godt at ha’ vinger.”

Da de har ryddet af bordet, siger farmor:
“Den fjer i æsken giver mig faktisk en god idé. Jeg tror, at jeg vil drysse englefjer rundt i kirken. Og så vil jeg fortælle om engle, når skolen kommer til juleafslutning i morgen. Vil I hjælpe mig?”
Den er Svante og Selma helt med på.

Efter de har været nede i byen og købe ti store poser med hvide fjer, hjælper de farmor med at sprede dem ud over hele kirken.

“Prøv at komme herop,” siger farmor oppe fra prædikestolen.
Svante og Selma går op ad den lille trappe.

“Se lige engang. Er det ikke smukt?” spørger hun og peger ud over kirkerummet.

Selma ser på alle de hvide fjer, der ligger som en dyne over kirkebænkene, døbefonten og midtergangen. Hun nikker.

“Det ligner sne,” siger hun så.

“Mmm,” siger Svante. “Englesne.”

Selma og Svante har fået lov til at tage nogle af fjerene med over i huset, så de kan bruge dem til deres snor. Svante finder noget guldgavebånd, som han binder rundt om to hvide fjer. Selma har i stedet besluttet sig for at lave en engel uden vinger.

Da de skal til at hænge dem op på snoren, kommer farfar ind i stuen til dem. Han har sin telefon i hånden.

“Gode nyheder,” siger han glad. “Jeres far har lige skrevet. Snestormen er gået uden om Kangerlussuaq. De kan flyve hjem som planlagt.”

Selma og Svante hopper rundt af glæde, mens de råber:

“Far og mor kommer! Far og mor kommer!”

.....

Fredag den 17. december

En ganske særlig nat,
når stjernen lyser stor,
samles alle engle om en skat
der, hvor mennesk'ne bor.

Svante står med sedlen fra den allersidste æske i hånden. Han har glædet sig helt vildt til at åbne den.

"En skat, en særlig nat og alle engle." Han ser eftertænksomt på Selma.

"Tror du, det er en guldskat, der ligger begravet et sted? Er det den, vi skal finde?"

Han vender og drejer papiret for at se, om der står noget mere på den anden side. Måske er der tegnet et kort med hemmeligt blæk?

Selma tænker, så det knager og siger så: "Hvornår er der en særlig nat?"

"Kom, I to. Skolen kommer lige om lidt, og vi skal stå klar i kirken, når de kommer."

Farmor står i entredøren med sin præstekjole over armen.

Svante og Selma smutter hurtigt i jakke og støvler og går med.

Da de går over gårdspladsen, kan de høre kirkeklokkerne, der bimler og bamler højt. Det er, som om de vil fortælle alle børnene fra skolen, hvor kirken ligger. Hvis nu de skulle være i tvivl.

Pludselig får de øje på den lange række af børn, der er på vej til juleafslutning i kirken.

Svante ser Jibril i mængden. Han kan også kende et par af de andre drenge fra klassen, som var med til fodbold i klubben. De vinker til ham, og han vinker glad tilbage.

"Og det skete i de dage," siger farmor, der står midt i rummet.

Orglet er standset, og alle børnene har lige sunget salmen *Velkommen igen Guds engle små*.

Flere af dem sidder med de fjer i hånden, som Svante, Selma og farmor spredte ud over det hele i går. Og nu skal farmor til at fortælle juleevangeliet, som handler om dengang Jesus blev født.

"Og lige pludselig var hele himlen fyldt med engle, som alle sammen sang af glæde over det nyfødte barn, som var blevet født denne nat - og om Gud i himlen," siger farmor og peger op på kirkens loft.

Alle børnene kigger op i loftet for at se, hvad hun peger på. Men der er ikke noget, så de må nøjes med at forestille sig det store himmelske englekor.

“Vi skulle da have hængt vores englesnor op her,” siger Svante, mens han kigger op på det tomme loft.

“Svante! Nogle gange er du bare genial,” siger Selma begejstret.

“Er jeg det?” siger Svante og er ikke helt med.

“Ja! Det er jo det, det hele handler om. Den særlige nat er julenat. Og englekoret hænger hjemme i farmor og farfars stue.”

Svante lyser op i et stort smil.

“Jeg er genial!”

Men så kommer han i tanke om noget.

“Hvad så med skatten?” spørger han.

“Jeg tror, at det er Jesus. Han er jo ligesom den, de allesammen skal hen til julenat,” siger Selma.

Svante sukker og Selma kan se, at han tænker på noget.

“Hvad er der?” spørger hun. “Er du ikke glad for, at vi har regnet det hele ud?”

Svante nikker.

“Jooo, men jeg havde altså håbet på, at skatten ville være sådan lidt mere guld og diamantagtig.”

Farmor er blevet færdig med at fortælle, og nu skal de synge salmen *Et barn er født i Betlehem*. Mens de synger, tænker Svante på, at de snart skal ud i lufthavnen for at hente mor og far. Han kan mærke, at det er som om hans krop bliver fyldt med sommerfugle. De flyver rundt i hver en krog af ham. Han glæder sig helt enormt og kan næsten ikke sidde stille længere.

“Vi kan lave en kæmpestor seng, hvor vi alle sammen kan være,” foreslår Svante, mens han hopper op og ned i farfar og farmors seng.

“Du glæder dig. Det kan jeg godt forstå. Det varer heller ikke længe, før vi skal hente dem i lufthavnen,” siger farfar.

Han står med hovedet inde i skabet og er ved at finde sengetøj frem til Svante og Selmas forældre. “Vi kan lægge madrasserne på gulvet mellem min og Selmas senge. Det er lidt som en kæmpeseng. Men der er nok ikke plads til dig og farmor. Er det okay?”

Farfar kommer ud af skabet med favnen fuld af dynebetræk.

“Det er helt okay, Svante. Farmor og jeg kan slet ikke tåle at sove andre steder end i vores egen seng.”

Svante ser spørgende på farfar.

“Hvorfor kan I ikke tåle det? Får I knopper eller sådan noget?”

Farfar sænker stemmen og bliver alvorlig.

“Nej, det er meget værre.”

Svante kan ikke rigtig se om farfar laver fis eller om det er rigtigt.

Farfar fortsætter: “Hvis vi ikke sover i vores egen seng, så bliver vi forvandlet til... ”

Farfar holder en pause og læner sig helt frem mod Svante:

“Sindssyge kildemonstre,” råber han og begynder at kilde Svante.

Svante sprutter af grin og lader sig falde ned på sengen. Til sidst har han helt ondt i maven af at grine.

“Stoop! Stoop! Jeg kan ikke mere, farfar.”

Farfar holder op med at kilde og giver i stedet Svante et kram. Så får han øje på alle dynebetrækkene, der er havnet på gulvet i en stor bunke. “Samler du ikke lige dem der op, Svante? Så finder jeg nogle dyner til mor og far imens.”

Svante begynder at fiske alle dynebetrækkene op på sengen.

“Du skal finde en virkelig tyk dyne til far. Han fryser altid.”

Farfar smiler.

“Så går jeg på jagt efter et stykke dyne til far-frossenpind.”

Da det er blevet tid til at køre til lufthavnen, kommer Svante og Selma i tøjlet på rekordtid. De skynder sig sammen med farfar ud i bilen.

“I glemte noget,” råber farmor og kommer ud på gårdspladsen.

Selma ruller vinduet ned.

“Hvad?” spørger hun. Farmor rækker tre flag ind til hende.

“I skal da have flag med ud i lufthavnen.”

“Tak,” siger Selma og tager imod flagene.

“Fedt nok,” udbryder Svante og napper et flag fra Selmas hånd.

Selma er ikke helt enig med Svante. Hun synes, at det er lidt pinligt at stå i lufthavnen og vifte med flag.

Et par timer senere triller bilen ind på gårdspladsen igen. Svante og Selma har siddet på bagsædet sammen med mor og fortalt om killingerne, skolen og selvfølgelig også om alle englene.

“Og så var det, fordi det var et englekor,” fortæller Svante ivrigt og virker ikke længere skuffet over, at han ikke skal finde en guldskat.

“Okay?” siger mor. “Det er da ret smart, at I så har lavet jeres helt eget englekor.”

Svante nikker.

“Men ved du hvad? Allerstørst skal du se killingerne.”

Mor smiler.

“Jeg vil rigtig gerne se killingerne, men jeg vil altså også rigtig gerne lige sig ordentlig hej til farmor først.”

Farmor har åbnet hoveddøren.

“Kom indenfor i varmen. Har I haft en god tur?”

Mor og farmor giver hinanden et langt kram.

“Kom nuuuu, mor,” siger Svante utålmodigt. “I kan kramme bagefter.”

Svante trækker i sin mor for at få hende med hen til Quitsuks kasse. Mor griner.

“Vent, vent, Svante. Jeg skal lige ud af overtøjet først.”

Hun skynder sig at tage jakken og støvlerne af.

“Så er jeg klar,” siger hun og følger med hen til kassen.

“Nåeee! De er fine,” siger hun.

Svante og mor sidder lidt ved kassen og ær killingerne. Så kommer Selma og far også hen til dem.

“Hvem er det så, der skal bo hjemme hos os?”

spørger far og læner sig ind over kassen for bedre at kunne se.

Svante og Selma ser på hinanden.

“Må vi ægte få en killing?” spørger Svante.

Mor og far nikker.

“I må faktisk få to,” siger mor. “En hver.”

Selma og Svante bliver ellevilde af glæde.

“Så vil jeg have den her,” siger Svante. “Det er Mikael.”

Selma løfter forsigtigt den røde killing op.

“Og den her vil jeg gerne have. Det er Uriel.”

Uriel putter sig i Selmas håndflade. Hun løfter killingen helt op til sit ansigt og nusser den med sin næse.

Mor og far smiler til hinanden. Så rækker far hånden frem og tager fat om Uriels ene pote.

“Goddag Uriel og velkommen til familien. Jeg hedder Lars, og det der er min kone Charlotte.”

Mor rækker også hånden frem og hilser på Uriel.

Bagefter hilser de på Mikael.

Svante og Selma griner. Det føles dejligt at være sammen igen.

“Og hvad er det så egentlig med de engle?” spørger mor. “Jeg er meget nysgerrig.”

Far nikker.

Selma har fået en ide, og hun hvisker noget til Svante.

“Kan I ikke lige blive her? Vi skal nemlig lige noget først,” siger hun. Far og mor kigger forundret på hinanden.

“Nåh, så der er allerede julehemmeligheder, hvad?” siger far.

Selma og Svante skynder sig ind i stuen til farfar og farmor.

“Farfar?” spørger Selma.

“Kan du ikke slukke lyset? Så er det nemlig en slags overraskelse til mor og far, hvor flot vores englekor er.”

Den er farfar med på.

Selma og Svante henter mor og far, der følger med dem ind i den mørke stue.

“Hvad søren,” når mor lige at sige, inden Svante giver tegn til farfar om at tænde lyset igen.

“Ta-dahl!” råber Svante, og Selma og peger op på snoren i loftet.

“Hold nu helt fast! Hvor er de flotte!” udbryder far begejstret.

Og så begynder Svante og Selma på skift at fortælle om de forskellige engle på snoren.

Da de har fortalt, om alle englene, spørger mor:

“Men hvad er det der så? Den synes jeg ikke, at I fortalte om. Og den ligner ikke rigtig en engel.”

Hun rækker op og tager fat om en lille æske, der hænger på snoren. Den er magen til de æsker, som Selma og Svante har åbnet hele december. De ser forvirret på hinanden.

"Den var der altså ikke før. Var den vel, Selma?" siger Svante.

Selma ryster på hovedet.

"Nej, det er jeg næsten helt sikker på," siger hun.

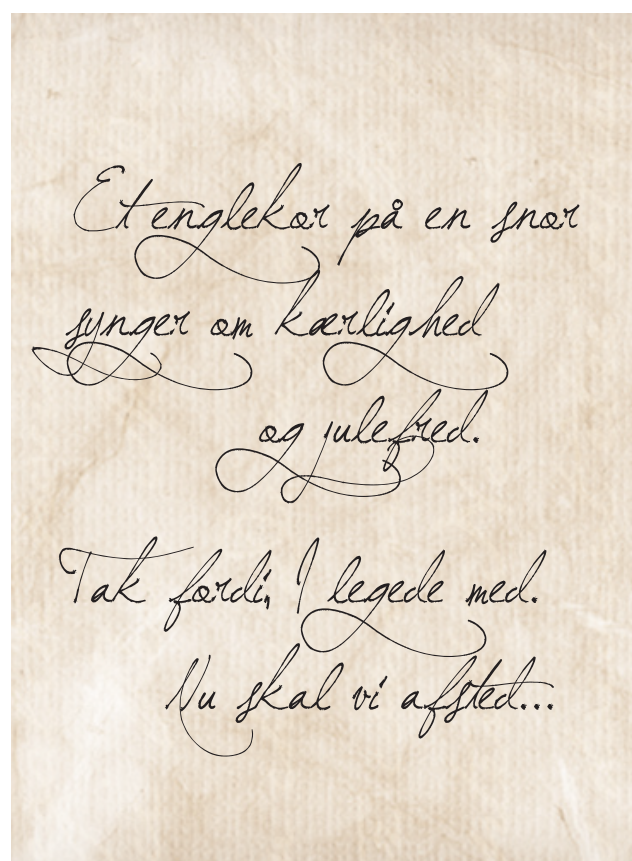
"Skal I så ikke have den ned?" spørger mor.

"Jo!" siger Svante hurtigt.

Mor tager æsken ned fra snoren og giver den til Selma.

"Hvad står der, Selma?" spørger Svante.

Selma tager sedlen ud af den mystiske æske og holder den, så Svante også kan se med:

Svante og Selma ser forundret på hinanden. Nederst på sedlen står der:

"Kig i låget."

De skynder sig at kigge på indersiden af låget. Der står:

"Ned og ha' en kop kaffe."

Selma og Svante begynder at grine.

"Det er jer," siger Svante og peger på farmor og farfar, der begge nikker og smiler stort.

"Da jeg var barn, skulle mine forældre være væk fra mig og mine søstre et par måneder en vinter," fortæller farfar.

"Vi blev derfor sendt ud til vores bedsteforældre på deres gård. Vi var ret kede af det og savnede vores forældre. Det kunne bedstemor godt fornemme, så en dag kom hun og stillede en stor kasse med mange små æsker på spisebordet.

Hver dag skiftedes mine søstre og jeg til at åbne en æske. Min bedstemor havde ikke lagt gåder i æskerne, men billeder af forskellige engle. Og når vi havde hørt bedstemor fortælle om englene, hængte vi dem op på en snor under loftet. Jeg elskede at høre bedstemor fortælle om englene. Så da jeres forældre spurgte, om I måtte være her hos os i december, så tænkte jeg straks på englesnoren og spurgte farmor, om hun var med på at lave den som en slags kalenderleg til jer. Og det var hun!"

Farfar ser kærligt over på farmor.

"Og det var heldigt, for hun er jo engleekspert."

"Tak, farmor og farfar," siger Selma og giver dem på skift et stort kram.

"Det har været rigtig sjovt at høre om englene."

"Og lave dem," siger Svante.

"Og nu hvor jeres forældre er kommet hjem til jer, kan legen stoppe. For I får travlt i den næste uge med at gøre klar til juleaften. Der er jo ikke noget pynt i jeres hus. Det må I hellere få gjort noget ved."

Farmor rækker dem en pose med silkepapir og andre ting, de kan bruge til at lave julepynt med.

"Voersgol! Så kan I lave engle og julehjerter i lange baner, så I også kan mærke julen i det nye hus."

"For julen er hjerternes og kærlighedens fest," bryder farfar ind.

"Og mit hjerte er lige ved at briste over den store kærlighedsskat, der står her foran mig."

Han breder sine arme ud for at give dem alle sammen et stort julekram.

"Arh, vil du da lige holde op," siger farmor og griner ad farfar, der danser rundt på strømpesokker med udstrakte arme.

"Du er en værre fjollerumpe!"

Farfar blinker til Selma og Svante.

"Men jeg er DIN fjollerumpe," siger han så og giver hende et kram.

“Er der andre, der skal have et julekram med,
inden vi skal have noget at spise?”
Svante og Selma ser på hinanden:
“JAAAAH! OSI!”

Epilog

Vintersolen står højt på himlen og skinner ind ad vinduerne i soveværelset. Svante og Selma er vågne og ligger og kigger på hinanden. Mors og fars madrasser er tomme, så de må være stået op og gået nedenunder. Selma smiler til Svante. Hun synes, det er dejligt, at de alle er sammen igen.

“Godmorgen, søde børn,” siger far, der står i døren og ser på dem med et stort smil.

“Farbror Anders og tante Jette kommer sammen med Alma og Johan om ikke så længe. Vi skal ud til plantagen og fælde det helt rigtige juletræ. Og bagefter skal vi have lavet en hulens masse konfekt. Farmor siger, at det har I slet ikke nået. Og en jul uden konfekt, går jo ikke.”

Han blinker til dem begge, for han ved, at de elsker marcipankonfekt.

“Jubiiii! Så skal vi have det allerhøjeste træ i plantagen,” siger Svante og kaster i en hurtig bevægelse dynen af sig.

“Må vi godt smage på konfekten, når vi laver den?” spørger han så, mens han prøver at bakse en trøje ned over hovedet.

“Et lille stykke går nok,” svarer far.

Da de har spist lidt morgenmad, kommer farbror Anders og hans familie.

“Halløj alle sammen,” råber Anders. “Er I klar til at nedlægge det største juletræ i plantagen?”

“Jahaer,” svarer Svante.

Johan og Alma er strøget lige direkte hen til kassen med killinger, og Svante skynder sig hen til dem.

“Er de ikke søde?” siger han og ær Quitsuk, der spinder højlydt.

“De er så nuttede,” siger Alma og svømmer helt hen over killingerne.

“Sel!” siger Svante så. “Se deres øjne!”

Selma hører hans udråb og skynder sig hen til de andre.

“Årh! De har fået øjne,” siger hun så.

De voksne kommer også hen for at se killingerne, der har fået øjne.

Johan kigger spørgende op på sine forældre.

“Må vi ikke få en af killingerne? Jeg vil også have en kat.”

“Jaeer, bebe,” stemmer Alma i. “Må vi ikke nok?”

“Rafael har ikke nogen familie,” siger Svante og ser farbror Anders lige ind i øjnene.

“Hvilken en af dem er Rafael?” spørger Anders så. “Den der!”

Svante peger ivrigt på den ene af de grå killinger, og farbror Anders tager den op i hånden.

“Skal du bo hos os?” spørger han killingen, der bare piver.

“Det tager jeg som et ja,” siger Anders og lægger killingen tilbage i kassen til de andre.

“JAEER!” jubler alle fire børn i kor.

Farfar står med sin kaffekop i hånden og smiler.

“Nå, Quitsuk. Så er alle dine killinger afsat. Hvad gør vi så med dig?”

Han ær katten på hovedet.

“Jeg synes, Quitsuk skal blive hos os,” siger farmor så. “Det er så hyggeligt, at hun er her. Og det ser ikke ud til, at hun har en ejer.”

“Det håbede jeg faktisk, du ville sige,” siger farfar og giver hende et kys.

“Juhuuuuul!” jubler Svante.

“Så er det katteri vist afgjort,” siger farfar og sætter kaffekoppen fra sig.

“Og skal vi så se at komme ud i plantagen og få fanget det juletræ? Julen gør jo ikke sig selv klar.”

18. december

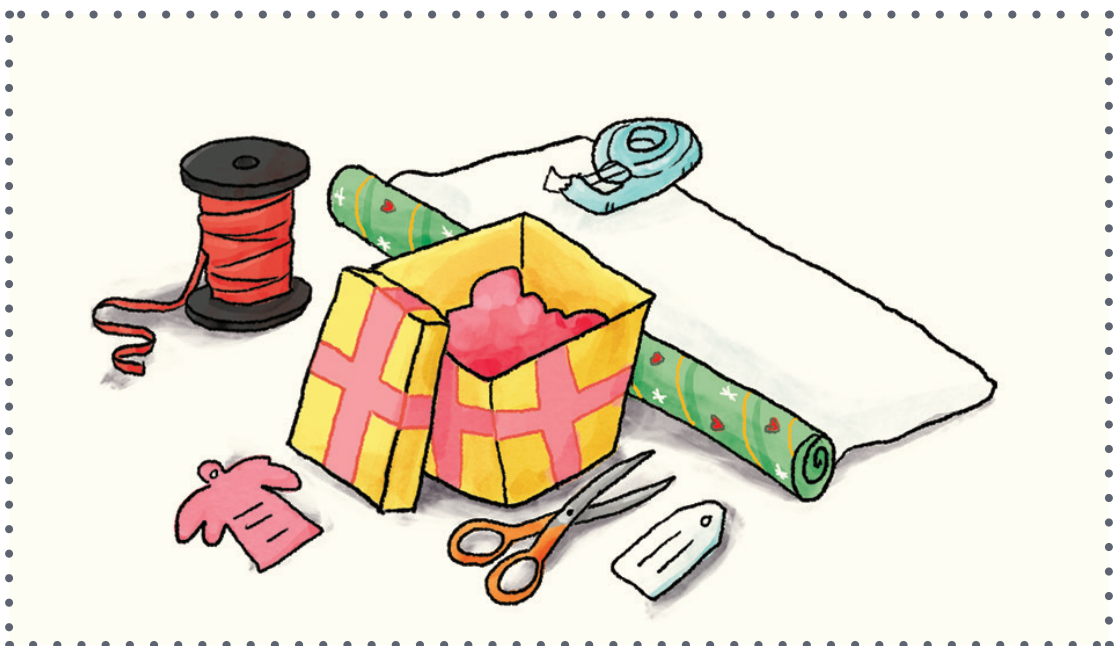
19. december

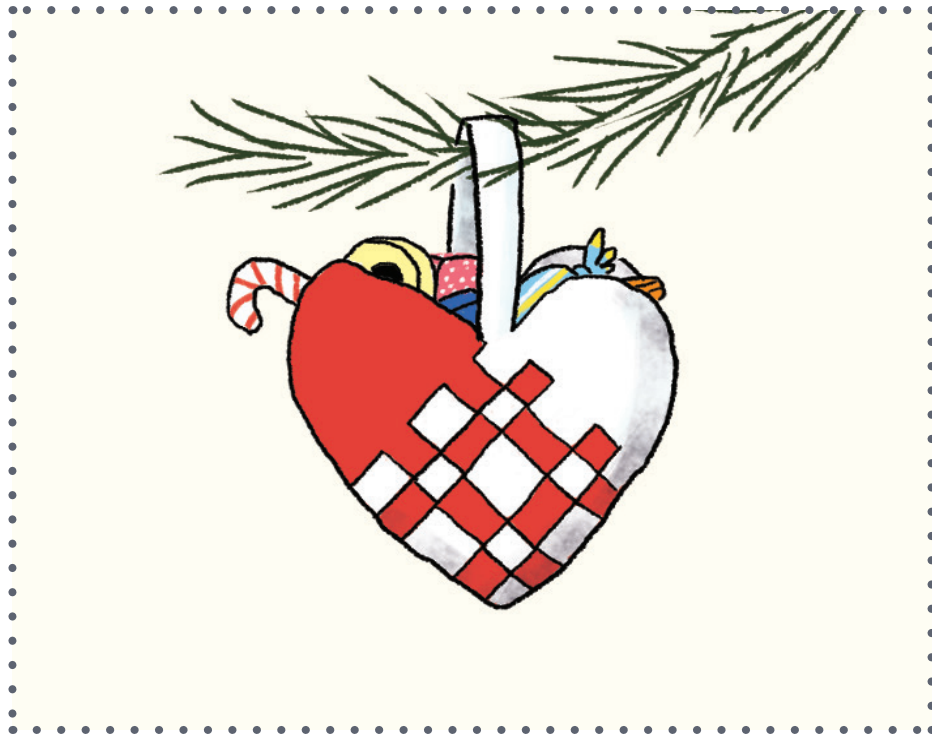
20. december

21. december

22. december

23. december

24. december

